

רב"ט הירשברג יצחק
3710436

בן יהודית ויחיאל

נולד ב- ו' תמוז תשכ"ג 28.6.1963

התגייס לצה"ל ב- 4.2.1982

שרת בגדוד "ברק" (12)

נפל ב- ט"ו באב תשמ"ב 4.8.1982

בשדה התעופה בביירות.

יורשברג יצחק

בן יהודית ויחיאל, נולד ביום ר' בתמוז תשכ"ג (28.6.1963) בתל-אביב. יצחק למד בכית-הספר היסודי "מוריה", המשיך בחטיבת הביניים בגבעת-שמואל, ואת לימודיו התיכוניים סיים בשיבת בני-עקיבא "נתיב שאר" בירושלים. יצחק היה פעיל בתנועת "בני-עקיבא", ואף הדריך בה. הוא הרבה להטיף לערכים לאומיים, והתבטא בפני חבריו: "אנו חייבים לעבוד בפרך, לזבוק בערכים, לינוק מן השורשים העמוקים של היהדות. עדיין לא הגיעה העת לקבל, לתבוע מן המדינה. אנו צריכים לתת, ורק לתת לה".

את אהבתו לארץ-ישראל הוא ביטא בסיוולים רבים לאורכה ולרוחבה. עם סיום לימודיו העדיף יצחק לא להצטרף לשיבת ההסדר, אלא להתגייס ליחידה קרבית נבחרת.

בפברואר 1982, הוא התגייס לשרת בחטיבת גולני. שאיפתו הייתה להגיע לסיירת החטיבה. בתקופת הטירונות שלו השתדל יצחק להצטיין באימונים, ועם זאת - להתמיד ולקיים את חובותיו הדתיות. הוא דאג לזולת, סייע לחבר שלא עמד במאמץ הטירונות. כשפרצה מלחמת שלום הגליל עדיין היה יצחק בטיירונות. הוא הצטער על שיחידתו לא נשלחה לחזית. כשבוע לפני שנפל, הוא סיים את אימוני הטירונות. יצחק זכה בתעודת הצטיינות, אבל סירב לענוז את אות ההצטיינות שקיבל, כי סבר שצריך להעניק לצה"ל כל מה שאפשר, בלא תמורה ובלי להתבלט. הצניעות הייתה תכונה מיושרת בו.

אחרי הטירונות עמד יצחק להצטרף לקורס חובשים, אבל הצליח להתחמק מן הקורס ולהצטרף לכוח הלוחם בלבנון. "עכשיו זמן ללחום. לקורסים יהיה לי זמן אחר-כך", אמר.

ביום ט"ו באב תשמ"ב (4.8.1982), בהיותו עם הכוח הלוחם ליד שדה התעופה בכיירות, התקדם יצחק בתוך נגמ"ש, כאשר פגז של האויב פגע בו והרגו. בכליו נמצאו תפילין, סידור-תפילה, חומש ומסכת יבמות, שבה למד בכל הזדמנות שבאה לו. בן 19 שנים הוא היה במותו.

שר הביטחון אריאל שרון כתב עליו: "יצחק היה חייל מצוין, ממושמע, בעל שאיפות להתקדם בצבא, אידיאליסט, בעל אמונה שקשיים לא הרתיעו אותו. הוא הצליח להתבלט בייחודו האנושי, וברצונו העז למלא תפקידו כלוחם".

מפקד יחידתו כתב עליו להוריו: "הוא הצטיין בטיירונות, ומשאת-נפשו הייתה להגיע לסיירת. על תכונותיו, צניעותו ודבקו במטרה ניתן ללמוד מחבריו, שהעריצוהו ורחשו לו הערכה רבה".

יצחק הובא למנוחות בבית-הקברות הצבאי בנחלת-יצחק. אחרי מותו, הוא הועלה לדרגת רב"ט. הוא השאיר אחריו הורים, ארבעה אחים ושתי אחיות.

מבצע 'שלום הגליל'

הרקע המדיני והצבאי

ב"מלחמת ההתשה הקטנה" בקיץ 1981 הפעיל פיקוד צפון עוצמת אש גדולה הן בהפצצות חיל האוויר והן בהפגזות ארטילריות של כוחות הפיקוד (כולל "תותחיו של רס"ן חדאד") במגמה לשתק את הפגזות המחבלים. אלא שהפגזות התותחים וה"קטיושות" של ארגוני המחבלים מצפון לנהל הליטאני לא פסקה, והסבל הרב, שנגרם לתושבי נהריה, קריית שמונה ועשרות יישובים אחרים בגליל, בשהייה ממושכת במקלטים, חיזק את ההנחה אצל מקבלי ההחלטות בדרג המדיני והצבאי, כי רק במבצע צבאי-יבשתי רב היקף יש סיכוי להרוס את תשתית המחבלים בדרום לבנון, לפגוע בהם בבסיסיהם ולהרחיק את אש הקטיושות מעבר לטווח "הקשת הארטילרית". בחורף תשמ"ב-1982 כבר הושלמו ההכנות המבצעיות והלוגיסטיות למבצע יבשתי גדול ומורכב ע"פ תוכנית "אורנים", וגם לוחמי חטיבת "גולני" למן המח"ט אל"מ ארווין לביא ועד אחרון הלוחמים, התכוננו בתכנון, בתדריך וב"תרגול על מודל" לקראת האפשרות כי יתקבל האישור לביצוע הפעולה, ובמקביל התאמנו שוב ושוב לוחמי הסיירת ופלוגת ההנדסה לקראת פעולה לכיבוש מבצר הבופור, מעוז המחבלים.

זאנני חמאס ע"ג

יוני עד ספטמבר 1982

במשך ארבעה חודשים, בחודשים יוני עד ספטמבר 1982, היו חיילי גולני שותפים למאמץ המתמשך של צה"ל לכתר את בירות, להדק את המצור עליה, לכבוש את שדה התעופה והשכונות הדרומיות של בירות במגמה להביא לפינוי כוחות אש"ף בהנהגת יאסר עראפת מהבירה הלבנונית. ב-15 ביוני חבר כוח הסמח"ט עם כוח המח"ט באזור כפר-סיל - דמו, ב-22 ביוני נלחמו חיילי החטיבה בגזרת העיירה בחמדון (במסגרת הקרב על כיבוש בירות - דמשק) ואח"כ חזרו לגזרת שדה התעופה. בחודשים יולי ואוגוסט 1982 התחלפו גדודי החטיבה בלחימה ובאחזקת גזרת נמל התעופה. במהלך הידוק המצור על בירות והקרבות ל"שיפור עמדות" באזור נמל התעופה והשכונות בורג' אל-ברג'נה ואל עוזאי נפלו 9 מחיילי גולני ורבים נפצעו. ב-21 באוגוסט 1982 הוחל בתהליך פינוי המחבלים מבירות, ויומיים אח"כ נבחר בשיר ג'מיל לנשיא לבנון, אלא שהנשיא נהרג בהתפוצצות מטען חבלה במטה הפלגנות בבירות (14 בספטמבר 1982) ולמחרת נכנסו כוחות צה"ל ובתוכם גם חיילי גולני למערב בירות. ב-21.9.1982 נבחר אמין ג'מיל לנשיא לבנון, וב-23.9.1982 פינה צה"ל את מערב בירות. תם מבצע של"ג.

נתיבי הקרבות של גולני
מלחמת "שלום בגליל"

שדה התעופה בכיירות בו נפל יצחק ז"ל

כך, כעל כף היד, נראה נמל התעופה של כיירות מבתי כפר סיל

תקופת ההתשה

מתחילת שבוע הלחימה השלישי - יום ראשון, 20 ביוני ואילך - החלה מתפתחת מלחמת התשה. אף שחסכם הפסקת האש זיה בתוקף, המשיכו המחבלים הנצורים במערב ביירות להפגין את כוחותינו ולנסות להפתיע את הלוחמים על ידי מארבים וצלפים. מלחמת ההתשה נמשכה מספר שבועות ותבעה קורבנות לא מעטים. לבד מחילופי האש הארטילריים, שהתנהלו לעתים בעוצמה רבה ובמשך שעות ארוכות, נרשמו שלושה אירועים בולטים במהלך תקופת ההתשה: ההשתלטות על נקודות מפתח בשטח נמל התעופה של ביירות, בתגובה לחפרת הפסקת האש על ידי המחבלים שבאזור; הפגיעה הישירה בנגמ"ש של גדוד "גדעון", וסיפור המארב שהפתיע את שלושת הג'יפים ביום חמישי (בשבוע השלישי של המלחמה), תפס גדוד "גדעון" את קו נמל התעופה, שכלל שלושה מוצבים. כוח טנקים ונ"מ סייע לכוחות הגדוד. בנוסף הקימו הלוחמים שני מחסומים במבואות הכפר סיל. ביום שישי סוכם שהיחידה תיכנס לעומק השדה ותתפוס את בית החרושת "פפסי", ששימש מקום מיסתור למחבלים ונקודה ממנה צלפו לעבר כוחותינו. ההשתלטות על בית החרושת התבצעה במהירות ובלא קרב. ביום שני (בשבוע הלחימה הרביעי), בשעות הבוקר המוקדמות, החלו לוחמי גדוד "הבוקעים הראשון" להתקדם לעומק נמל התעופה כדי לתפוס את שטח המגרסה ושטח המחנה הצבאי. עם תחילת ההתקדמות נתקל הכוח בירי דליל מכיוון המחנה הצבאי. תגובת הנגד שלנו: ארטילריה חזקה והתקדמות יחידת טנקים. לוחמי הגדוד נעו במהירות והשתלטו על שתי הנקודות. שני חיילים נפצעו קל.

במקביל התקדם כוח "גדעון", בראשות המג"ד מוטי, לעבר המגרסה. יחד עם הכוח התקדמו טנקים, נ"מ ושלושה טרקטורים. מיד בהגיעם למקום החלו החיילים לבנות מוצב לכוחותינו. באותו זמן החל ירי צלפים, אחד הטרקטוריסטים נפצע ופונה לאחור, אולם העבודה נמשכה והמוצב הושלם כמעט לחלוטין עד רדת החשיכה.

ביום שלישי התפתח ירי ארטילרי כבד, מהכבדים שידעו כוחות החטיבה מאז החלה הלחימה. הארטילריה של צה"ל לא נותרה חייבת והגיבה בירי רצוף ומדוייק להפליא. כוחותינו דיווחו על פגיעות יוצאות מן הכלל במיבנים ששימשו את המחבלים בחלקה המערבי של ביירות ובשטחים הצפוניים של נמל התעופה.

גם בשעות הערב נמשכה ההפגזה הארטילרית והשמים היו מוארים כל העת, חיזיון בלתי רגיל לחיילים שצפו במתרחש מעמדותיהם. סמוך לשעה 9 בערב, ספג גדוד "גדעון" את אחת המכות הקשות במלחמה. פגז קטיושה פגע פגיעה ישירה בנגמ"ש וארבעת החיילים שהיו בתוכו נהרגו.

לנגד עיני החיילים והמפקדים עלה הנגמ"ש באש, והתחמושת הרבה שהיתה בתוכו התפוצצה במשך מספר שעות כשהיא מאירה את הסביבה ומשלחת זיקוקי אש לשמיים. היה זה מחזה נורא, משום שלא ניתן היה לגשת אל הנגמ"ש ולנסות לחלץ את האנשים שבתוכו. בינתיים הונחת מסוק בקירבת מקום וחילץ שני פצועים, אחד קל והשני בינוני, מאותה נפילת פגז.

הירי בניזרה נמשך לאורך כל השבוע. חייל מיחידת החה"ן נהרג ומספר חיילים נפצעו. ביום ראשון בערב עלה גדוד "גדעון" לאיזור שמעל דאמור וקיבל אחריות על כל הגיזרה העורפית מכפר סיל דרומה. כוחות "הבוקעים הראשון" תפסו את קו נמל התעופה. ביום שני הגיעו ידיעות על הימצאותם של 6 - 8 מחבלים בכפר דאקון, מזרחית לדאמור. לאחר שהמידע אומת במהלך יום שלישי, התארגן בלילה כוח של "גדעון" ויצא לחסל את החוליה. מוטי המג"ד הצטרף לשני ג'יפים אחרים, אחד של קצין החימוש החטיבתי והאחר של קצין הקשר, ושלושת כלי הרכב נעו ביחד לכיוון עליו. בדרך נתקבלה הודעה, כי הפעולה בטלה, אולם, ציין קצין האג"ם החטיבתי, שהיה על אחד הג'יפים, ביקש להמשיך למיפקדת העוצבה כדי "לסגור" כמה דברים. שלושת כלי הרכב המשיכו בנסיעתם, עד שהופתעו בידי מארב מחבלים.

כמוצאי שבת, 24 ביולי, נוכח ההטרדות הבלתי פוסקות מצד המחבלים השולטים על מבני נמל התעופה, הוחלט להתקדם לעומק השדה ולהשתלט על בניין שירותי החצלה. כוח בראשות חמו"ט, שכלל את לוחמי "ברק", "גדעון" ופלוגה נוספת, התקדם לכיוון חיעד והשתלט עליו בקלות יחסית. המחבלים ניחלו קרב נסיגה והשהייה. הם ירו מן הצד, זינבו בכוחותינו וברחו. כך לסירוגין.

במקביל פעל כוח של "הבוקעים הראשון", אשר התקדם במקביל לכביש החוף (מזרחית לו), ותפס מאחז חדש, כקילומטר אחד מצפון למוצב הקידמי שבו שהו הכוחות עד תחילת הפעולה. ממאחז זה המשיכו לוחמי "ברק", מחוזקים בפלוגת טנקים, עד לקצה המסלול המערבי, החולש היטב על מחנה הפליטים אל-אזעי. כל זאת - בליל יום ראשון. עם שחר השתלטו לוחמי "ברק" על טרמינל נמל-התעופה, והחלו לסרוק את המבנים שלידי. בד בבד התקדם כוח בפיקוד הסמח"ט (לוחמי "הבוקעים הראשון" והחח"ן), ניקה את הקצה הצפוני של נמל התעופה ממוקשים, וניחל קרב עם המחבלים. במהלכו נהרגו שישה מחבלים ונישבו שניים.

בצהרי יום ראשון, 25 ביולי, יוצב חקו החדש באורח חלקי. המשימה הבאה היתה להשתלט על גבעת החמרה (שטח פתוח ממערב לבורג' אל-ברג'נא וממזרח לאל-אזעי), אשר חלשה על כל מוצבי כוחותינו לכיוון דרום, על מחנות הפליטים חיי-סלוס ובורג' אל-ברג'נא, והיוותה קרש קפיצה מצויין למהלך הבא בבירות, אם וכאשר יוחלט עליו. המשימה הוטלה על גדוד "ברק", שכוחותיו התארגנו במהירות ועד שעות אחר-הצהריים של יום ראשון פשטו על הגבעה והתיישבו בה. קרב פנים אל פנים לא היה, אולם ארטילריה כבדה שירדה באזור היקשתה על תנועת הכוח. לוחמי הגדוד גילו על גבעת החמרה טנקים, מצבורי טילים, בונקרים עמוסי תחמושת ומאהלים מוסווים. עתה הושלם ייצוב הקו החדש, והאחריות עליו הוטלה על גדוד "ברק". בימים הבאים נמשכה מלחמת ההתשה, שהתבטאה בארטילריה ובלריות צלפים.

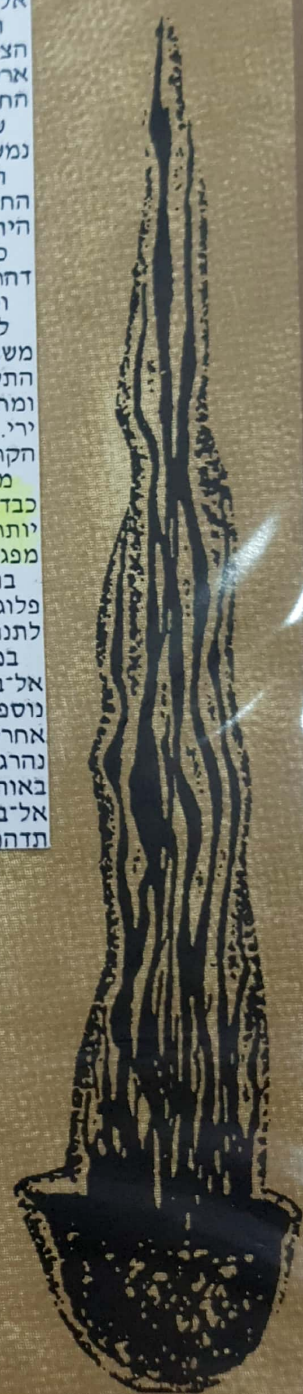
ההפרות החוזרות ונישנות של הפסקת האש מצד הסורים והמחבלים, הובילו לקבלת החלטה ב-3 באוגוסט על פעולת התקדמות נוספת של כוחותינו לעומק מערב ביירות. היתה זו פעולה משולבת בארבעה צירי התקדמות. כוחות גולני התקדמו מגבעת החמרה לכיוון "השכונה" (החלק הדרומי של שכונת שיח-דחה), המחנה הצבאי ושכונת שיח-דחה עצמה. וכך פעלה החטיבה:

לוחמי "ברק" ופלוגת טנקים כבשו שני מוצבי מחבלים בשעות הלילה ונערכו בהם. משהושלם מהלך זה נכנסו כוחות "גדעון" והסירת לפעולה. בתום פעולת איסוף מודיעין, התקדמו כוחות "גדעון" בפיקוד המוג'ד החדש צין, והחלו מנהלים קרבות אש עם סורים ומחבלים שהתבצרו בשכונה. במקביל נע כוח הסיירת לעבר המחנה הצבאי, וגם שם החל ירי. לקראת השעה 7 בבוקר, הושלמו המשימות והיעדים היו בידי כוחותינו. במהלך הקרבות נהרג חייל אחד ונפצעו ארבעה.

משעות הבוקר המוקדמות של ה-4 באוגוסט הנחיתו הסורים והמחבלים ארטילריה כבדה ומרוכזת לעבר היעדים החדשים שבידינו. הארטילריה נפלה גם באזור הדרומי יותר, בסביבות נמל התעופה. שני נגמשי"ם של "הבוקעים הראשון" ושל הסיירת נפגעו מפגיעות ישירות וכמה חיילים נפצעו.

בהתייעצות מפקדים הוחלט שגדוד "גדעון" יהיה אחראי על גיזרת "השכונה" ואילו פלוגת העורב תתמקם במחנה הצבאי. שאר הכוחות שפעלו בשטח בקרבות הלילה, נערכו לתנועה בחזרה לגיזרת נמל התעופה.

במקביל לתזוזת הכוחות, החלה ניהות אש עזה של מרגמות 81 ו-120 מ"מ מכיוון בורג' אל-ברג'נא. אחד הפגזים פגע בנגמ"ש של "ברק", אשר חנה ביחד עם נגמשי"ם וטנקים נוספים במוצב שמצפון לגבעת החמרה. מן הפגיעה הישירה נהרגו ארבעה חיילים ונפצעו אחרים. החובש הפלוגתי חש קדימה כדי לחלץ את הנפגעים ונהרג במטח האש הבא. לידו נהרגו עוד חיילים, שאף הם מיהרו לעזרת חבריהם הנפגעים. במוצב שני, הנמצא אף הוא באותה גיזרה, נהרגו ונפצעו חיילים נוספים כתוצאה מן האש הקטלנית הנורית מבורג' אל-ברג'נא. בסך-הכל נהרגו בגיזרה זו 13 חיילים, 9 מהם חיילי פלוגה ג' של "ברק". תדהמה ויגון נפלו על הגדוד ועל החטיבה כולה ביום ה-4 באוגוסט 1982.

מדברי המח"ט ארווין לביא לחיילים

" אין לי מילים לתאר את חיילי גולני. הם צעירים בגיל, אך מבוגרים בנפשם. לא עשינו הכנות מיוחדות למלחמה, אבל הם קיבלו אותה בצורה בוגרת וידעו לדחוק את השכול והכאב על אובדן חברים בזמן הקרב ולהמשיך קדימה. הם ידעו להסתער תוך הדקת הפחד. בשוך הקרבות הם התגלו במלוא אנושיותם כאשר ניצלו את מרבית זמן החופשות הקצרות לביקור חבריהם הפצועים והמשפחות השכולות. יחידה צבאית נבחרת במבחן המלחמה, ובכל המבחנים בעבר וגם במחלמה זו עמדה החטיבה בצורה טובה מאוד. יוצאת מן הכלל - את זה אני מרשה לאחרים להגיד."

" רק מילים טובות אני יכול להגיד על החיילים. הם עשו את כל מה שחשבתי שהם מסוגלים לעשות ובצורה הטובה ביותר. אין לי ולו טענה קטנה אחת על אופן הביצוע שלהם. אני יכול רק לשבח, וזה כולל גם חוות דעת של כוחות אחרים שעימם עבדנו. מפקדים באו אליי והביעו הערכה חמה על צורת תפקודם של כוחות החטיבה. אני מאחל לכל מפקד בצבא שיהיו לו חיילים כאלה. מה עוד אני יכול לומר? אין כמותם בעולם. הם פשוט נהדרים!"

המח"ט, אלימ ארווין, בשיחה עם חייליו

אחת הפייסות החשובות
בהייו, בהדבק לאורך כל הדרך

אוסור לקבל מהציונה,

צריך רק לתת

אנחנו מוכרחים לעבוד
בפרך, לדבוק בערכים, לינוק
מן השורשים העמוקים של
היהדות ולא לשיאול עד מת?

לתת, לתת, הבל את הלב ואת הנשמה
ואת החיים, בשביל הסדינה, לא לקחת,
לא לבקש כלום, לעבוד בפרך, ביום
ובלילה, בלי חשבון, בלי שעות, בתמורה
כויניסאלית, רק כדי לקיים את הנפש,
לרצון אל הימים של פעם, לינוק
מן המוקורות של פעם, להיות שוב
חלוצים בארץ ישראל, שמלחמת
הקוממיות שלה עדיין לא נגמרה!

צריך לעבוד בפרך, צריך לדבוק בערכים צריך לינוק
מן השורשים העמוקים של אלפיים שנות יהדות,
קיומנו תלוי בניצול התרון האנושי שלנו, כי מלבדו
אין לנו כלום.

לא, אנחנו לא עושים מספיק, זה מוכרח להתחיל בגן-
הילדים, ארץ ישראל, ערבים, אהבת מולדת, איבדנו זמן,
לא חינכנו מספיק, לא הדבקנו בערכים, הפכנו לתרבות
חוסרנית טדי ובכך איבדנו את ייחודנו, ולכן באה
כולחסת יום הכפורים, נכוונו, זה צרב, אסור לנו
ישזר, יקרה שוב, אין מנוחה, אין רוגע, צריך לעבוד
בפרך ולתת, רק לתת.

עד לא בא הזמן לקבל, לקחת, לתבוע מהמד
שיין צריך לתת לה, ורק לתת.

לדמותו של יצחק

יצחק הירשברג - נולד ב'ו' תמוז תשכ"ג ונפל בטו' באב תשמ"ב

זכורה לכלנו אותה קריאה נרגשת "אין לי יותר יצחק". קריאה שמהדהדת בתוכנו מאז אותו בוקר ושכרבות הימים הפכה לנחלת כלנו - אין לנו יותר יצחק.

יצחק, נולד בערב שבת קודש פרשת חוקת, ונקרא על שם אבי-סבו. התחנך בבית "מוריה", דרך חטיבת הביניים של יב"ע כגבעת שמואל וסיים את לימודיו בישיבת "נתיב מאיר" בירושלים.

חיוו היו גרושים בחינוך הנוער, הן הדתי והן החילוני ובהבת הארץ.

איציק, כפי שאהב להקרא כפי חבריו, הדריך בתנועת הנוער "כני עקיבא", בה גיסה להקנות ערכים בהם דבק.

אחת מפעולותיו, אותה ראה כחשובה היתה על הנתינה למדינה:

"אנחנו מוכרחים לעבוד בפרך, לדבוק בערכים, לינוק מן השורשים העמוקים של היהדות ולא לשאול עד מתי?!"...

עוד לא בא הזמן לקבל, לקחת, לתבוע מהמדינה, עדיין צריך לתת לה ורק לתת".

את אהבתו לארץ לא בטא רק בחינוך הנוער אלא אף בהגשמה עצמית של עריכת טיולים לארצה ורחבה של הארץ בכל רגע פנוי. דוגמא לאהבתו זו ניתן למצוא בקטע ממכתב שכתב לקבוצת כנות שטייל אתן ב"מדבר יהודה":

"מה שאני חייב לספר לכן זה שאני מתגעגע כצורה לא רגילה לטיולים ולמסעות ואני מת כבר לקום באיזה בוקר אחד לקחת מפה ומימיה ולצאת לכל אותם המקומות היפים והמשגעים שאתן בטח עוברות בהם ולי אפילו את הפוטנציאל להגיע לשם לא נותנים. בכל אופן בפעם הבאה שתדרו למדבר יהודה, לאילת (חבל שכבר אין סיני) או אפילו באיזור שלכן, תמסרו ד"ש חם לכל אותם המקומות ותגידו להם שבהזדמנות הראשונה שתהיה לי אני אבוא לבקר אותם - אני מבטיח".

עם סיום לימודיו, העדיף שלא להצטרף למסגרת ישיבות ההסדר אלא להחגיגים כתייל מן השורה
כי חשב שיוכל כדרך זו לחת דוגמא אישית ולקרוב את סביבתו אל היהדות שהאמין בה ככל ליבו.
וכך הוא כותב לאחר ששירת כשריון במסגרת ישיבות ההסדר:
חשוב לזכור בצבא:

"הכל בא מהקב"ח
וכל דבר שבא
גם הוא לטובתו!"

בחודש פברואר 1982 החגיגים והתנדב לשרת ב"גולני" בתקופה כי בבא היום יוכל להצטרף
לסיירת של החטיבה.
כמשך כל הטיירונית התאמץ חוץ כדי עזרה לזולת, קיום המצוות, ותלמוד תורה, ותשדל להיות
ראשון ומצטיין בכל כדי שיוכל להגיע בבוא היום לסיירת.

כשפרצה המלחמה, היה עדיין טירון וכל העת חזר ואמר -
"אני לא מבין ולא מעכל למח אלקים לקח ממני את המלחמה הזו".
שאיפתו להלחם היתה כה עזה, במחשבה כי - להלחם על ארץ ישראל - זו זכות!

כשסם סיום הטיירונית (שבוע לפני שנפל) קבל תעודה על הצטיינותו בטיירונית.
מפקד החטיבה ענד על חולצתו את סיכת ההצטיינות וכשאביו התקדם בכדי לצלמו עם
סיכת ההצטיינות - כבר לא הייתה הסיכה על גבי החולצה. הוא טען שצריך להצטיין
בלא תשורה, וכשמצטיינים אסור להתגאות אלא לעשות זאת בצניעות.
ערך הצניעות הווה מוטיב גדול בחייו, בו דבק בחרוף נפש.

כשבוע שלפני נפילתו ביקר יצחק את אמו שישבה "שבעה" על אביו ולימד את המשנה
בפרקי אבות "איזהו עשיר השמח בחלקו שנאמר: יגיע כפיך כי תאכל אשריך וטוב לך
אשריך בעולם הזה וטוב לך לעולם הבא".

למחרת היה אמור להתחיל בקורס חובשים. הוא איחר כמתכוון את האוטובוס כדי שיוכל
להגיע ולהלחם עם חבריו בחזית.
"עכשיו הזמן להלחם" - אמר. "לקורסים יהיה לי זמן גם אחר-כך".
עד יומם האחרון שאף בכל ליבו להגיע ל"סיירת" וכששמע על הנפגעים הרבים שהיו לסיירת
כתב לאחד ממפקדיו:

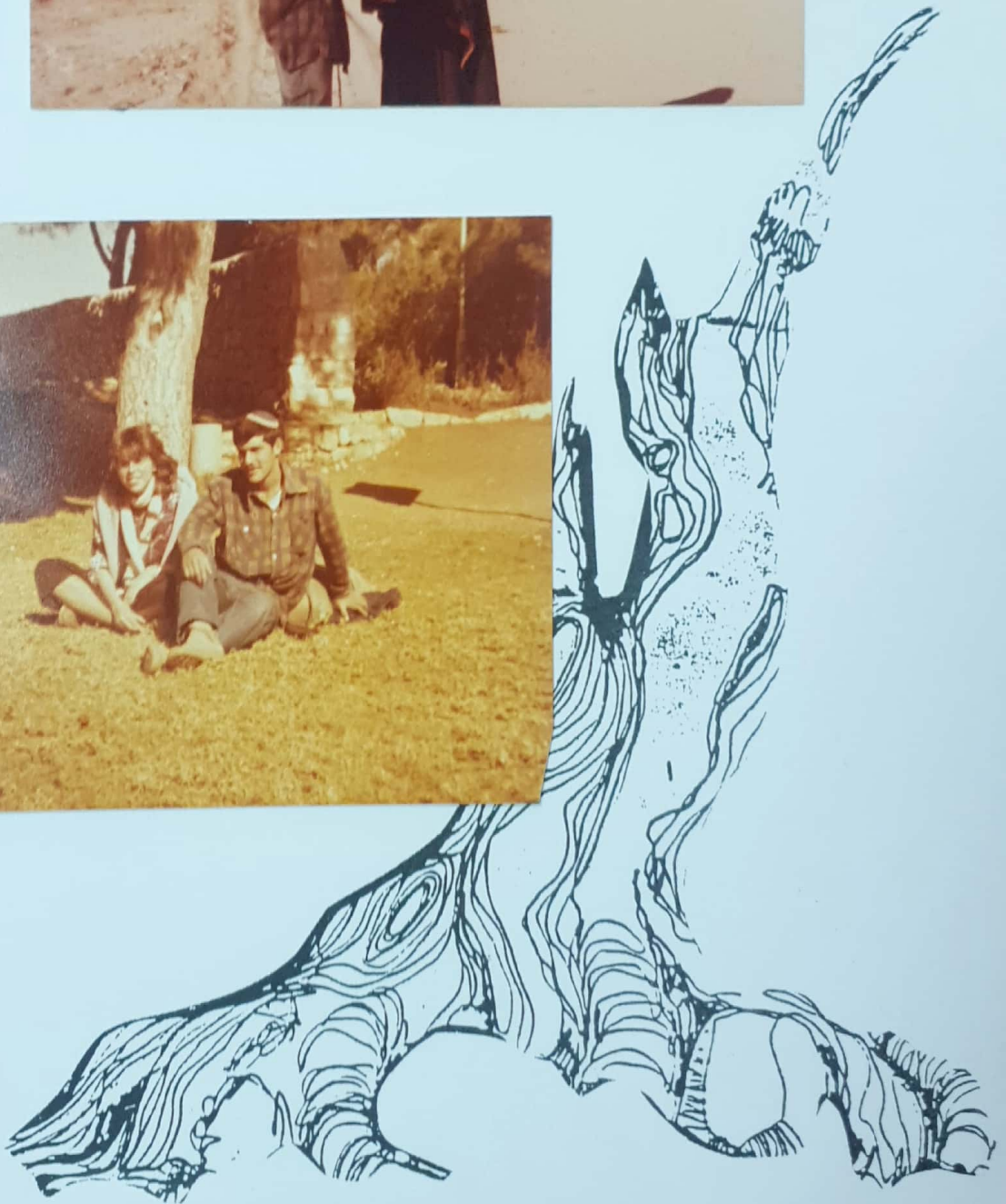
"אחרי ששמעתי על הנפגעים ועל האבידות הכבדות של הסיירת העניין לא מפסיק
להטריד אותי ואני לחוץ על הסיירת הרבה יותר ממה שהייתי פעם".

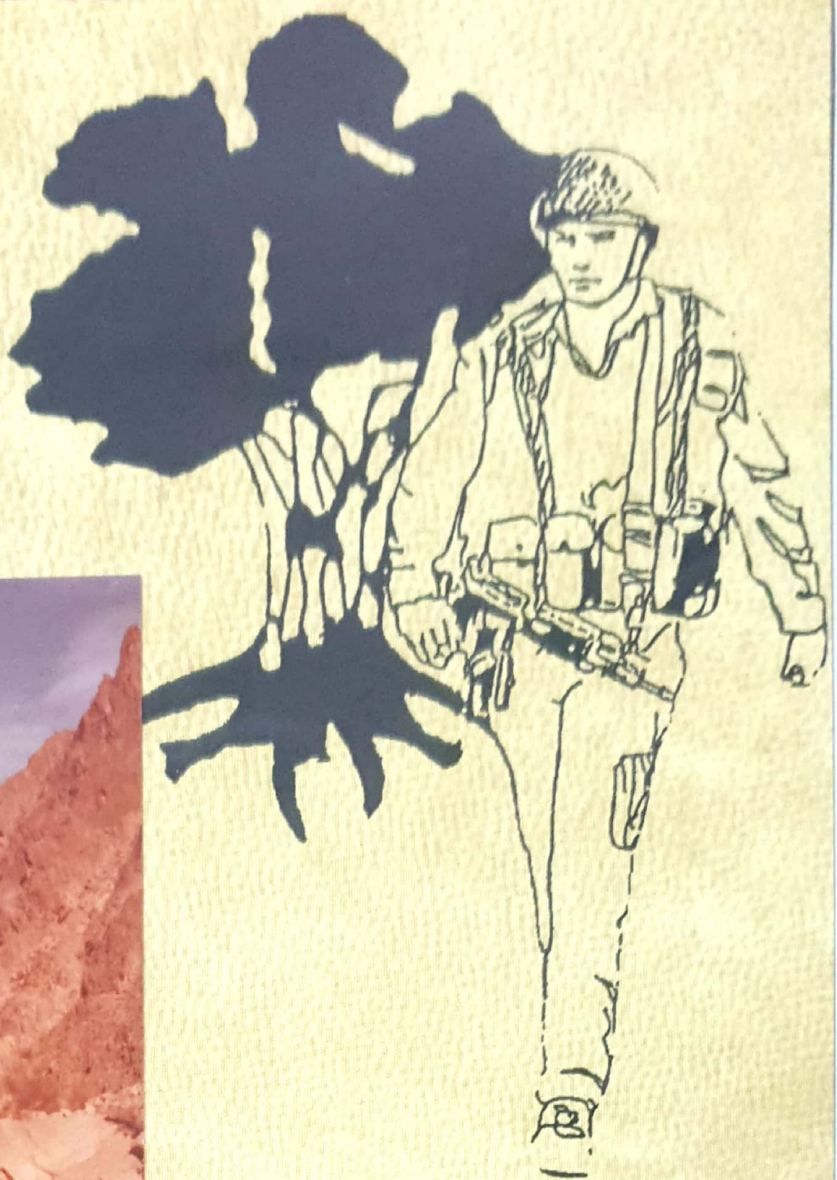
את אמונתו הרבה הפגין גם בשעותיו האחרונות כשישב עם חבריו כאזור הפיתות שבין
אל-עודאי ובורג'אל-ברג'נה וחברו שישב עמו כנגמ"ש שאל אותו: "יצחק אתה לא מפחד?"
"הבוקר הרי כבר ירו לכאן פגזים" ויצחק ענה לו: "מה יש לפחד הרי הכל בא מהשמים".

ככיסו היה מונה סידור שקיבל מהוריו, חומש שקיבל מאביו ומשניות "מסכת יבמות" שלמד
לזכר חברו שנהרג בתאונת דרכים מספר חודשים קודם לכן. על לבו היו מונחות התפילין
שלא זו בלעדיהן כל התקופה ששירת בצבא וכך נהרג ביום ד' - טו' באב תשמ"ב ה-4.8.82.

תהא נשמתו צרורה בצרור החיים

החיים לפני הצבא

מתוך מכתביו

תהי' שאלו |
מה העניינים | איך המצב כותב
ואני מקבל | נשחתי שנה קצת יותר טוב
ביום | המערה נשחה בשוערים | אצבא איתו: סדר
הימים | יצאו היום | אהיו בכל צבון | השאלו
בקרוב | אכזה האן מקומות | וכי | אגה ציך | אספר
את זה | אעשה | אלו בכתב | אה המערה | אה
בית יצחק | און ככתב | אזה חיים | אעשה באלוים
אעשה | בכל המקומות | אה אהן

מה | היום יום השנה | אקבל | אהן | אעשה
אעשה | אהן | אהן | אהן | אהן | אהן | אהן | אהן
אעשה | אהן | אהן | אהן | אהן | אהן | אהן | אהן
אעשה | אהן | אהן | אהן | אהן | אהן | אהן | אהן
אעשה | אהן | אהן | אהן | אהן | אהן | אהן | אהן
אעשה | אהן | אהן | אהן | אהן | אהן | אהן | אהן
אעשה | אהן | אהן | אהן | אהן | אהן | אהן | אהן
אעשה | אהן | אהן | אהן | אהן | אהן | אהן | אהן

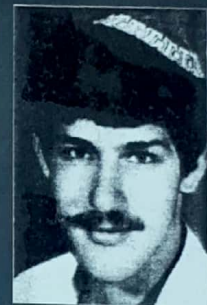
... | אהן | אהן | אהן | אהן | אהן | אהן | אהן | אהן
אעשה | אהן | אהן | אהן | אהן | אהן | אהן | אהן
אעשה | אהן | אהן | אהן | אהן | אהן | אהן | אהן
אעשה | אהן | אהן | אהן | אהן | אהן | אהן | אהן
אעשה | אהן | אהן | אהן | אהן | אהן | אהן | אהן
אעשה | אהן | אהן | אהן | אהן | אהן | אהן | אהן
אעשה | אהן | אהן | אהן | אהן | אהן | אהן | אהן
אעשה | אהן | אהן | אהן | אהן | אהן | אהן | אהן
אעשה | אהן | אהן | אהן | אהן | אהן | אהן | אהן

דמות חזית ופניו של
מה שלפניו ואתה זה הרבה נשן את
ובל בני מקום שמתן ענין דברות גליל אלוואל
כי שני היום כי כעבודתו לאו בוג לבקר מה
שאלת. יתר לאו מותר משר בכלל כי היותו היו
שכרית אבול בקנה אלא קצת והשלים מה
מהשאלות של הספקת במקום שכן הצבו גל
פנימים בטלוי קרו בר שני דיואלר אכרוב הנלות
אני או ראה סבי אפילו וי אגיד שאלו סבי אלו
אביר או אלא.

מה שאלו ח"י אכר לכך עני מתקרב בלוב
או בקנה אלוואל והשאלת לני את בר אקל בגיד
בלק אחר קמת מה אומיה אלטר לכך אקל התקולר
היומ והשקיים שמת בטל דברות ביה מני יום א'
גילוי את המלוצ'ה אקיד לם או נתקיים בכל
מקרה בשם המה שרוא אמצור-הלבנה אגלר (הכל
שכר בני ס'ל' או אילוי בולוב שלם תישר ז'ס תם
לכך יוקם התקולר אמצ'ו אום שבהצמחלת הוואל
שמירה כי בני אבול אכר אקל בני מהלית.

בהצמחלת זו בני מציד את חט' שני היום או
הואלר' כהולר אכן אום כי בני חוט שניל מתור
משר בכלל או יוק תשול שני מוג מוג לכך
שכרית יולי אלא אפי. אל כמה שובות' מקובים
אמהח'לר בני בלם או צ'ריק אכר לכך בני מתיר
אצ'ר' טכנתן או במלר. מה שני כן רלוב אכר
זה שלם טכנתן גל המקצ'ולר שלם בשיבה אקלוצ'ים'
לפיל אג טכנת' עור ה'מלוקה בולס'ל' של אברת
וע בקצ'וב קלוב-רוב ק'ל כל תפצ'ים בימים שפ'ו
כי ככלת'ן אמ'י ריב רעם ווג תוצמ'לר אנוצה ט'יל
או אמלר' אנוצה "קלוצ'ים" (צ'רן יג' י' כי
תואלר' פניו ובל בני או יודל ממ' תשול אבולר

יני ח'יב אפי' כמן בני פנימים אמלר ט'ר
או רמיה כי בקרוב בני מקל אמתרולר.

שלום גא' !
אני בלמד את בתולה שאתם עושה עובד אחרת את ככה
אני קצת א מרביש אפילו מאיך בשמן
ככה שאתם באת משה עסק בא איש אף
אלה ענינים יאמי חטאים אלא בהם אבא
אתי שמתקן את הרפעים להתאבדל חכמה
אך הסידור הענין את מסתק אפילו אמר
למי אלוף א הסידור חכה יאמי מה שיהיה
בסמ
כאן, אם תרצה אברה בשבילי מיז' יש מתקנים
או גילם או א זכרי אתר אברה א' את הרפעים
שאלו לנייה אים בקום הארבעי זה יעוד א'
מיז'

כותבים לזכרו

למשפחת הירשברג היקרה,

כשנכם יצחק הגיע לגדוד ימים ספורים טרם נפילתו. בזמן הקצר שהיה בין לוחמי הפלוגה, הספיק להתבלט בייחודו האנושי וברצונו העז למלא תפקידו כלוחם מן השורה מעל לכל דבר אחר. בטירונות הצטיין, ומשאת נפשו הייתה להגיע לסיירת. בראיון עמי הדגיש רצונו זה, והודעתיו כי בבוא העת ישלח למיכרקים ובמידה שייסימם בהצלחה, יגיע לסיירת. על תכונותיו, צנעתו חרבה, ודבקותו במטרה ניתן היה ללמוד מתבריו שהעריצוהו ורחושו לו הערכת רבה מאוד. למילים אין ניחומים, וגודל האבדה כבד כל כך שרק האמונה העזה ביראת השם, באהבת הארץ ובצידקת דרכנו הלאומית בפרינת ישראל - תהא נחמתינו.

יהיה זכרו ברוך,
כבאב ובשכול,

שפיגל ברוך - סא"ל
מפקד היחידה

בס"ד

"הגיד לך אדם מה טוב ומה ה' דורש ממך כי אם עשות נשפט ואהבת חסד וחצנע לכת עם אלקיך" פסוק זה בו סיים יצחק את ההפטרה האחרונה שקרא בציבור היווה מוטיב לחייו בהם השפיע וחינך לא ע"י הטפת מוסר אלא ע"י דוגמא אישית כצדיקים הטהורים שאינם קובלים על הרשעה אלא מוסיפים צדק, כאשר הדברים כולם נעשים בצנעה ובשקט, עד שגם הקרובים אליו ביותר לא ידעו עד היכן הגיעה אהבת החסד והמעשים הטובים שעשה. קשה מאד לכתוב בעבר על משחו שחי אתך עד עכשיו. כולו היה פעילות ומעשיות ובכל דבר שהיה צריך היתה לו יד, מלא מרץ בכל וראשון בכל מקום והנה עתה הכל נדם.

בחור רציני מתעניין וכולו תוכן שידע תמיד לחייך במקום ובזמן. יצחק של ארץ ישראל של שבילים של נוף של עבודת כפים. יצחק שרצה לנתב את דרכו, דרך של אהבת העם, הארץ והתורה, בתוך החברה בארץ הזאת שאותה כה אהב ורצה לבנות ולהבנות בה. יהי רצון שנזכה להרבה יצחקים בתוכנו ולא נוסיף לדאבה עוד.

יהי זכרו ברוך.

צר לי עליך אחי יצחק נעמת לי מאד

אשר

ארץ טובה שהדגש בצורקיה
אק דע בנחליה כמיט נולד
ארץ אשר הרריה נחושת
אבל עצביה ברזל,
ארץ אשר מרדפים קורותיה
אלפים דפים וצוד דף...

תע המרדף מסתתר

בנקיק

ומצפין את פניו

במחבוא,

אק לסופו הוא יבא

כמו שם

אשר ממלכת היא

תבא.

אז לא יותר אמהות תקוננה
ולא טל בניהם האבות
כו, הוא יבא
ורגלינו צד אז לא תלאינה
לרדוף בעקבי התקוות.